

147. До Володимира Гнатюка

5 листопада 1910 р.

1910 року 22 октябрю.

Високоповажний добродію!

Коли А. М. Кулішева пише, щоб Видавнича спілка, котра видала Кулішеві переклади утворів Шекспіра, заплатила 1000 рублів як гонорар, то вона, мабуть, думає, що вже вийшло не одно видання, а кільканадцять виданнів, за котрі В[идавнича] Спілка нагребла силу грошей. Щоб вона цього не думала, я маю на думці надіслать їй Ваш лист з своєю припискою за цю справу. На перший пункт Вашого питання я, порадившись і побалакавши з наслідниками небіжчика жертводавця, скажу Вам, яка їх воля й яке бажання. Фонд, виданий на видання утворів Шекспіра в перекладі П. А. Куліша, повинен зоставатися незачепленим. На гроші з цього фонду повинна спілка видавати тільки твори Шекспіра в перекладах і Куліша й інших перекладчиків, і коли є якийсь поклад капітал, цебто зайва решта грошей, то зараз вона повинна видати переклад Кулішевий «Чайльд-Гарольда» і тих п'єс перекладів з Байрона, котрі зробив Куліш, та й Костомарів, Старицький, а може ще хтось. Я бачив в бібліотеці небіжчика Вас[иля] Вас[ильовича] Тарновського велику рукопись перекладу Кулішевого «Чайльд-Гарольда». Мені здається, чи не весь цей увір переложив Куліш. Видання перекладів інших європейських класиків з покладеного фонду наслідники не дозволяють.

На другий проект: чи може спілка нарушити цей фонд і виплатити Кулішеві з нього 1000 рублів (2600 корон), наслідники дали таку відповідь, що фонд повинен зоставатися непорушним, а коли буде з виданнів вже заробіток, то з цього заробітку можна виплачувать їй, скільки спілка спроможеться на [нрзб.] тисячу. При цьому я зауважив, що Ви не писали за цю решту грошей, за котру Ви пишете в листі: чи ця решта, то та, що не витрачена на видання? чи може це решта од заробітку (чого по Вашій облічі видатків не виходе). Тим-то я не знаю, як і написати Вам відповідь на третій пункт: «що має зробити спілка з рештою капіталу?» Коли є гроші, ще не витрачені на видання перекладів Шекспіра, то наслідники бажать, щоб за ці гроші був незбаром виданий Кулішів переклад з Байрона («Байрон» — том I). Рукописи цього перекладу на схованці в Чернігівському музеї В. В. Тарновського, й добродій Шраг може на-

питати в Чернігові переписчиків і одіслати копії у Львів. З Вашого листа, котрого маю зараз вислати добродійці Кулішевій, вона може допевнитись і пересвідчитись, що заробітку не дуже вже багачко.

З пошануванням зістаюсь

Ів. Нечуй-Левицький.

148. До Миколи Венгжина

17 листопада 1910 р.

1910 року 4 ноября.

Високоповаж[н]ий добродію!

Я думав, що Ви у Львові і, як оце я писав до д. Гнатука за справу по виданню Кулішевого перекладу Шекспіра, то й написав до його в листі, щоб він передав Вам, що потрібно переписувати і чого не треба переписувати зовсім.

Не треба переписувати мого оповідання «Живцем поховані», бо я знайшов у себе черняк. Не треба переписувати повісті «Навіжена» тим часом, бо я просив в галицькі[й] книгарні в Києві, щоб написали у Львів, чи не була видана там опрічною одбиткою од «Зорі» ця моя повість.

Треба переписати оповідання «Афонський пройдисвіт» і «Українські штукарі». Були вони надруковані в ті[й] «Зорі», котру видавав Олександр Барвінський (сукупно з Кониським) у Львові. Коли в бібліотеці є ця «Зоря», то, будьте ласкаві, дайте переписати ці оповідання. Скінчивши друкування VII-го тома, я розпочну друкувати VIII, і в цей том увійде «Афонський пройдисвіт», а в IX-й том увійде оповідання «Українські штукарі». Як же цієї «Зорі» в вас в Чернівцях нема, то вже дасте для переписки у Львові, де доконче вже можна буде знайти цю «Зорю». Оповідання моє «Скривджені й нескривджені» (І. Криницького) було надруковано в фельетонах газети «Діло» Іваном Белеєм років з 15 тому назад. Як є в Чернівцях «Діло», то зласкайтесь переписати і це оповідання. За переписку я заплачу. Пересилати по пошті небезпечно теперечки. Як будете їхати до Києва, то лучче привезти їх, бо мене бере острах, що на границі їм «скрутять голову», як кажуть на селі.

Колись, вже після мого юбілею, львівська «Просвіта» послала по пошті мені юбілейний адрес. Він дійшов до Киє-